

Učednictví nebo účetnictví?

Milé sestry, milí bratři, chci se s vámi podělit o jednu aktivitu v našem sboru. Jmenuje se učednický model. Na úvod ale ještě jedna příhoda z naší kanceláře. Objednal jsem několik knih do sboru, a když přišly, sestra účetní za mnou přišla a ptala se mě, na co jsem objednal knihy o účetnictví, když žádné nepotřebujeme. Já jsem se divil, proč bych objednával knihy o účetnictví, a když jsem se podíval do faktury, tak mi došlo, že knihy jsem sice objednal já, ale byly to knihy o učednictví. Co to vlastně učednictví je? Apoštol Pavel vytyká Korintským křesťanům jejich nestálost, nedospělost, jejich přizpůsobení se světu, roztržky ve sboru, závistivost atd. Patrně bychom se v uvedených verších našli a možná bychom tam našli i kus našeho sborového života. Ale to není Pavlův cíl, aby nás jen usvědčoval. Pavel nás povzbuzuje a nabádá, abychom „dospívali v Kristu“. A přesně o „dospívání v Kristu“ učednictví je. Odborně bychom mohli říct, že je to specifický způsob katecheze spojený s pastorační a pastýřskou pomocí.

Chci se s vámi podělit o svědectví: V rámci našeho sboru probíhají učednická setká-

Co se v denním tisku nedočteme

Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým. Vždyť celý zákon je shrnut v jednom slově: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého!

(Galatským 5, 13-14)

ní. S jednotlivými lidmi probíráme knihu „Základy učednictví“, kterou napsal Greg Ogden. Zpočátku jsem si říkal, zda tato setkání přinesou ovoce a opravdu povedou lidi k růstu. A musím se s vámi podělit o radostnou zprávu - nesou obrovské ovoce a lidé, kteří se účastní tohoto modelu, rostou ve své víře. Na těchto lidech je vidět obrovský duchovní růst. Řečeno slovy apoštola Pavla: „dospívání v Kristu“.

Co je obsahem setkávání? Společná modlitba, probírání života víry, a probírání uvedených knihy. Témat je v knize hodně - od studia Písma, chvíli ztišení přes témata spravedlnosti, lásky, důvěry až po duchovní

boj, církev a svědectví víry. Tato služba není jen pro teologicky vzdělané, ale mohou ji dělat i laici. Kniha sama dává osnovu jednotlivým setkáním. A tak pro ty z vás, bratři a sestry, kdo přemýšlíte o svém duchovním životě, kdo hledáte službu, kdo chcete duchovně růst, mám nabídku - ozvěte se bez ohledu na svůj věk!

St. Mikulík

Co se událo ve sboru v prosinci a lednu

(kromě běžného adventního a vánočního programu)

- * 1.12. rozloučení s nejstarší členkou sboru Helenou Rotreklovou
- * 2.12. mikulášský den dětí
- * 7.12. setkání střední generace
- * 14.-16.12. víkendový pobyt Fusionu v Kychově
- * 15.12. rozloučení s bývalým presbyterem Jaroslavem Mrlinou
- * 16.12. bohoslužby s vánočním pásmem dětí
- * 16.12. koncert ekumenického pěveckého sboru v našem kostele
- * 16.12. představení loutkového divadla pro veřejnost na zámku
- * 17.12. rozloučení s dlouholetým varhaníkem Vladimírem Novotným
- * 17.12. koncert skupiny Fusion v kulturním domě
- * 19.12. vystoupení skupiny Fusion před domem kultury
- * 23.12. večer chval skupiny Free ve sborovém domě
- * 29.12.-1.1. pobyt mládeže na chalupě u Krošenků

Co se připravuje

- * 17.2. - 1. postní neděle s vysluhovááním Večeře Páně
- * 24.2. bohoslužby s vystoupením Fusion, partnerství se sborem v Cumberlandu
- * 3.3. bohoslužby se křtem Kristýny Duškové
- * 10.3. po bohoslužbách rozhovor o programu výročního sborového shromáždění
- * 15.-17.3. víkendovka Alfý pro mládež
- * 17.3. výroční sborové shromáždění s volbou nového staršovstva a jáhna Stanislava Mikulíka na další období
- * 24.3. Květná neděle s hostem far. Martinem Zikmundem
- * 29.3. Velký pátek
- * 31.3. Boží hod velikonoční
- * 7.4. bohoslužby se křtem Jana Pončíka

Z jednání staršovstva

- * Staršovstvo odsouhlasilo nákup nafukovacího skákacího hradu pro děti a jeho možnost půjčování členům sboru
- * Staršovstvo schválilo nový Kazatelský statut
- * Proběhla příprava výročního sborového shromáždění

Kazatel 12,1-7: Stáří

Jak krásně, jak poeticky ten kazatel popisuje stáří! Ale když už jej musíme žít, tak ta poezie jaksi ztrácí půvab. A o kolik jsme na tom lépe, než byli v jeho době! Máme brýle, sluchátka a umělé zuby – o tom se tenkrát lidem ani nesnilo. A ještě jsme nespokojení – ještě kdyby tak šla vyměnit ta hlava, které často spílám, jak je pomalá a zapomětlivá.

Na Boží hod vánoční, když jsme stáli kolem stolu Páně, kromě díkyvzdání jsem také prosila Pána, ať mě odpustí, že tak netrpělivě přijímám to moje stárnutí – vždyť kolik lidí je na tom mnohem hůř než já a kolik mladších už tu ani není.

Když šel jáhen Stáňa s kalichem kolem stromečku, zachytila se mu jedna zlatá nitka za talár a táhla se za ním téměř do poloviny kruhu. Když mne minul, ta nitka se pustila a zůstala na zemi přede mnou. Zářila a jakoby říkala: „Slyšel jsem!“ Než jsem se vzpamatovala, kolo končilo a farář Pavel říkal posláni: „Nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí. Jděte v pokoji.“ A já jsem odcházela s radostí.

Byla to fantazie nebo zázrak? Ať to bylo tak nebo tak, často si to opakuji, aby mě ta radost neodešla. Příznám se, že posláni většinou zapomenu hned, když vyjdu z kostela, ale to Božíhodové si pamatují dobře. A také novoroční kázání na Žalm 31,15-16: „Já však, Hospodi-

ne, důvěřuji Tobě. Pravím: Ty jsi můj Bůh, moje budoucnost je ve Tvých rukou.“ A Stáňovo posláni: „Jděte v pokoji a služte Pánu s radostí.“ – Já už té služby moc nenadělám, ale aspoň když mohu, udělám radost. Apoštol Pavel radí: Potěšujte jedni druhých těmito slovy. Ta moje slova jsou sice jiná, než myslel apoštol, ale třeba i ta potěší některou tu posmutnělou, unavenou dušičku.

-MH-

Bůh jako zloděj?

(z knížky „Učednictví“ od Vojtěcha Kodeta)

Lidé někdy řeknou: „Víte, já mám strach, že když se Bohu cele odevzdám, všechno mi sebere.“- Nejlépe je si na takovou obavu posvítit: „A o co všechno se bojíš?“ Někdo myslí na cigárka, někdo na každodenní hospodu, další na obrázky na internetu nebo na skrytý nemanželský vztah. Někdo si dokonce myslí, že Bůh tak nějak žárli na každou lidskou radost a libuje si v tom, když člověk trpí.

Často si v sobě neseme nevyslovené strachy z Boha, plevel, který tam zasel Boží nepřítel: „Jakže, Bůh vám zakázal? Pozor na něho, chcete-li být šťastní, nepouštějte si ho moc k tělu,“ říká nám ten nepřítel (viz 1M 3,1).

A přitom Ježíš přišel, abychom měli život, a to život v hojnosti! Varuje nás pouze před tím, co na skutečném životě parazituje. Nespojme se už s živořením, nevěrme

strachu z Boha, který nás vede k „privatizaci“ celých sektorů života a odvádí od života v plnosti.

Díky za padesát devět let přátelského setkávání s br. prof. Vladimírem Novotným

Někteří z vás v Horním i Dolním sboru jste se s ním setkávali ještě déle. Mně to bylo dopřáno až v roce 1953, kdy jsem na přání synodní rady začal svou vikářskou službu u br. faráře Bohuslava Buriana, který byl tehdy náměstkem synodního seniora a nutně potřeboval vikáře, aby se mohl každý druhý týden účastnit schůzí synodní rady v Praze. K tomu, že jsem se jím tehdy stal, došlo naprosto neočekávaně, protože jsem už byl kterýmsi majorem z třebíčského vojenského velitelství dopraven do jihlavských kasáren, kde jsem se měl stát nadějným vojínem. Jenže tam pro mě - opozdilce - neměli v žádném útvaru místo a proto mně dali roční odklad a já jsem se vypravil na Vsetín.

K mojí službě ve vsetínských sborech patřilo i konání pohřbů, při nichž pravidelně sloužil i početný pěvecký sbor, vedený prof. Novotným, bez něhož si tehdy pohřební shromáždění nikdo nedovedl představit. I paní Komoňová, která tehdy vedla vsetínskou Pohřební službu, a nebyla členkou ČCE, si přála, aby tento sbor jednou zpíval i na jejím pohřbu. Nejvíc se jí líbila píseň „Náš život jako letní den zná stín i slunce jas, však mizí jako sen a nevrací se zas“. S pohřebním prů-

vodem jsme tehdy chodívali na hřbitov z různých částí města. Když jsme šli s průvodem z Rokytnice, stávalo se nám u železničního přechodu, že byly závory náhle spuštěny, takže zpěváci a část průvodu, která šla za pohřebním vozem, taženém koňmi, byla už před závory, a musela čekat na druhou část, která zůstala za závory.

Hned od počátku své vikářské služby jsem býval zván do některých rodin. Rád a vděčně vzpomínám, jak jsem chodíval přes Hlásenku i do Václavkovy ulice, kde bydlel prof. Novotný se svou paní Věrou i se svou maminkou. V souvislosti s Novotnými nemohu nezmínit nezapomenutelnou rodinu Hovorákovu ze Smetanovy ulice. „Babička“ Anna byla vždycky ochotná, přívětivá a připravená pomoci všude, kde bylo třeba. Její manžel Karel těžce snášel neblahý komunistický nátlak a občas neváhal dávat své rozhořčení na bolševiky veřejně a výrazně najevo.

Br. prof. Novotný byl pro nás velkou pomocí i v leskoveckém sboru, kam jsem odešel po téměř pětileté vikářské službě v Horním sboru. Když se tam našel větší počet lidí, kteří chtěli povznést zpěv při pohřebních shromážděních, br. profesor přijížděl a nacvičoval s nimi různé písně. Podobně pak sloužil i ve Lhotě u Vsetína. Několikrát nám také v leskoveckém sboru promítal filmy, které natočil jeho bratr Břetislav Novotný, když jako primarius Pražského kvarteta navštívil např.

Japonsko a Brazílii. Při tom br. profesor dál hrával na varhany při pohřbech a bohoslužbách ve vsetínských sborech. Na duchovní hudbu i sborový život i na veškeré dění měl vyhraněné názory, které neváhal dávat najevo. Neodradilo ho ani nebezpečí, které mu hrozilo za Protektorátu v době jeho studií. Ani za totality se nedal odstrašit nepřízní doby, která nesnášela, aby se pedagogičtí pracovníci účastnili církevního života. Br. profesor se však od své aktivní účasti v církvi nedal odradit.

Teprve potíže a nemoci vysokého věku mu až v jeho devadesátém roce zabránily v dalším aktivním působení ve sboru. K poslednímu setkání s br. prof. Novotným jsme se vypravili s obavami, jak asi snáší svůj těžký úděl právě on, který býval vždy aktivní, rozhodný a rázný. Bratr profesor však vůbec nebyl zahořklý. Byl klidný, smířený, vyrovnaný a jeho mysl zůstala jasná a čilá. Vděčně vzpomínal na naši spolupráci ve vsetínském, leskovecském a nakonec i liptálském sboru. S radostí tehdy myslel i na své vnučky, dokud na něho nedolehla únava. Stále však při něm byla jeho manželka Věra. Ta míra její věrné, láskyplné péče se ani nedá pouhými slovy vyjádřit a změřit. Pečovala o něho ve dne i v noci a byla s ním až do té poslední chvíle. A spolu s ní a celou rodinou jsme br. Novotného při pohřebním shromáždění 17. prosince 2012 odevzdali do věčné, milostivé vůle Boží. Jaroslav Voda

Vladimír Novotný – několik vzpomínek

S Vladimírem Novotným jsem se osobně setkal až při svém víkárském pobytu na horním vsetínském sboru od listopadu 1958 do října 1961. Tam jsem se od přátel dozvěděl i o jeho dosavadní životní cestě: o studiích, který byla za války přerušena, o jejich poválečném dokončení, o učitelském a profesorském zaměstnání, i o nuceném odchodu z pedagogické činnosti. Vzpomínám si však, že se mu nikdy neříkalo jinak než pan nebo bratr profesor Novotný – pokud mu ovšem přátelé netykali a neoslovovali ho křestním jménem. (Postupem času jsem měl tu výsadu i já, byť jsem byl mladší.)

V té době byl zaměstnán v administrativě vsetínských komunálních služeb, ale podle možnosti dával soukromé hodiny němčiny a angličtiny. Měl rozmanité žáky: od mládeže až po některé známé vsetínské lékaře; nějaký čas jsem k němu na němčinu docházel i já. Kromě vlastní rodiny byl ovšem hlavním předmětem jeho zájmu horní vsetínský sbor a evangelická církev vůbec. Jako člověk vychovaný v evangelickém prostředí měl dobrý přehled o všem, co souviselo s náboženstvím. Přirozeně byl členem staršovstva, zastával funkci místokurátora. Zastupoval sbor při různých příležitostech, nejméně jednou byl i členem synodu Českobratrské církve evangelické v Praze.

Vzpomínám i na jeho účast a promluvu na mé instalaci, když jsem se po tříletém vsetínském působení stal farářem evangelického sboru v Zábřehu na severní Moravě. Jeho vnitrosborová činnost ovšem souvisela převážně s hudbou. V té době nebyl v horním sboru oficiálním varhaníkem, tuto funkci tehdy zastával ještě bratr Skalák, vykonával však řadu prací, které s tím souvisely. Vedl pěvecký kroužek, sestávající z členů obou sborů, který se pravidelně scházel na dolní faře. Tento kroužek však nevystupoval jen při slavnostních církevních příležitostech, ale účinkoval při každém evangelickém pohřbu, ne až při bohoslužebném shromáždění v kostele, ale už u domu smutku, a pak i cestou, když šel pohřební průvod do kostela. Bylo to náročné, zejména když šel průvod ze vzdálenějších míst. Když uvážíme, že při velkém počtu vsetínských evangelíků nebylo výjimkou, že bývalo i více pohřbů v jednom týdnu, byla to skutečná zátěž. Tím spíše, když byla vykonávána při běžném „civilním“ zaměstnání. Po smrti bratra Skaláka se stal kromě dosavadního varháníčení v dolním sboru „titulárním“ varhaníkem i ve sboru horním a kromě toho doprovázel na varhany i obřady Československé církve husitské – před bohoslužbami ČCE. Na varhany tak pravidelně doprovázel ve třech sborech po více než 60 let (!). Vladimír Novotný byl žádaným varhaníkem i při svatbách. Byl zaměstnán v administra-

tivě úřadu, který měl sídlo nedaleko od fary, a protože svatby bývaly dopoledne i v pracovních dnech, tak se pokaždé na ten čas musel uvolnit ze zaměstnání. I když jeho podnik měl sídlo nedaleko kostela, nebylo to pro něho snadné. (Už kvůli tomu jsme vždycky netrpělivě vyhlíželi, kdy už – většinou málokdy dochvilní – svatebčané přijedou.) Byli jsme si s ním i jeho paní velmi blízcí. Jako vikář jsem bydlel v útulné vikárce na horní faře, která mně osobně docela stačila. Jenže mezitím jsem měl už vážnou známost se svou budoucí manželkou, která byla z Prahy a čas od času přijížděla za mnou na Vsetín. A tehdy nám Vladimír s Věrou vyšli velmi vstříc, když ji na ty dny vždycky ubytovali ve svém domku. Naše přátelství s nimi přirozeně pokračovalo i po naší svatbě a po mém odchodu ze Vsetína, a tak se naši milí Novotní docela samozřejmě stali kmotry našich dvou dětí. Už jsme se tak často nevidali, ale přátelství zůstávalo. Rozhodně nepřeháním, když řeknu, že jsme společně prožívali i mnohé další životní příběhy: ty radostné i ty málo radostné. Na jedné i na druhé straně. Vladimír s Věrou patřili a patří k lidem, kteří prostě byli a jsou součástí našeho života.

Dovolím si připojit ještě jednu událost, která je spojena s jinou velmi vděčnou vzpomínkou: Na Vladimírův pohřeb jsme z Třebíče jeli tři: kromě mne i manželé Gustav a Slávka Vodovi. Když jim ovdovělá

Věra vyjádřila dík za to, že přijeli z takové dálky, Slávka roz. Bílková odpověděla: Jak bych mohla nepřijet, vždyť Vládovi vděčím za to, že ještě vůbec vidím. Byl to skutečně pan profesor Novotný, který jí zařídil, že se – přes celou republiku až do Ústí nad Labem – dostala k odbornému lékaři, který jí pak vzal do své péče.

Snad mi to Věra odpustí, když na konci svého torzovitého povídání opíšu několik vět z dopisu, který mi poslala spolu s úmrtním oznámením: „...Včera v úterý mně ho přivezli po týdenním pobytu v nemocnici domů, a odpoledne v půl čtvrté zemřel. V klidu, šťastný, že je doma – a já také. Mimo posledních asi 10 minut stále při úplné duševní svěžesti. Byly jsme se snachou Jitkou u něho, a jsme rádi, že už je zbaven všech bolestí, které nesl ve svém věku velice statečně...“ Jsem-li Pánu Bohu vděčný za jeho život, pak nedílnou součástí této veliké vděčnosti je i tento jeho závěr.

Jan Trusina

Okénko do církve: o Bibli

(z webových stránek církve)

Naše církev považuje texty Bible za nezbytný prostředek svědectví o Bohu. Věří, že jejich prostřednictvím Bůh aktuálně promlouvá, že odtud lze poznat, jak Bůh v dějinách jedná, co je jeho vůle. Za klíč k poznání Boha považují příběh Ježíše z Nazareta. Biblickými texty křesťané poměřují svoji víru, své představy o Bohu, o světě a lidech,

o dobru a zlu, i své jednání. Naslouchání textům Bible, jejich předčítání a výklad, je ústřední a nezbytnou součástí bohoslužby. Bible se však v životě církve i jednotlivých křesťanů uplatňuje také mnoha dalšími způsoby: v osobní četbě, v argumentaci při rozhodování ve věcech víry a života. Mnohé texty Bible působily a působí jako inspirace umění a kultury.

Okénko k sousedům

Nejvzdálenější od našeho sboru (počítáno na metry či kilometry) je modlitebna Bratrské jednoty baptistů.

Sbor se schází v nenápadné, ale upravené a rozšířené vile v Rokytnici s pohodlným interiérem a dobrou akustikou. Při nedělním shromáždění bývá kolem 40 osob, dnes již spíše s převahou starší generace. Sbor momentálně nemá kazatele, ale stále ve sboru působí bývalý kazatel, nyní v důchodu, br. Jan Vychopeň. Slouží však i někteří starší.

Členy baptistického sboru se mohou stát jen ti, kteří prožili znovuzrození z Ducha Svatého a vyznají svoji víru před sborovým shromážděním. Na vyznání své víry jsou pak pokřtěni ponořením do vody (řecky „baptizein“ = ponořit, odtud název celé církve). Přijetím do sboru na sebe berou věřící závazek žít podle nároků Božího slova, které hovoří do osobního i církevního života. Každé společenství křesťanů, každý místní sbor je círk-

ví v pravém slova smyslu, je samostatný a nezávislý na jiných sborech nebo na nějakém nadřazeném orgánu (sbory BJB u nás mají Výkonný výbor Bratrské jednoty baptistů, jehož předsedou je kazatel Milan Kern). V Českých zemích je 37 sborů s asi 2,5 tisíci registrovaných členů, i když při sčítání lidu se k nim přihlásilo asi o tisíc osob více.

Okénko do Diakonie:

Nejstarším obyvatelem Domova pro seniory na Ohradě je bývalá učitelka, paní Marie Hrachovcová. Při novoroční oslavě v Domově měla ve svém příspěvku tyto myšlenky: „Přijdou někdy v životě chvíle, kdy máme potřebu se ohlédnout, zavzpomínat na film, zvaný život. Každý z nás má někde svou bolavou třináctou komnatu, stejně tak jako místa plná radosti ... A za to všechno, za slzy, smích, radost i bolest, žíté můj, díky ... Nevím, jak je to možné, jak to tam nahoře ty vesmírné síly řídí, ale když je v mém životě úplně nejhůř, stane se zázrak. A je také pravda, že se ve chvílích nejtěžších obracíme v myšlenkách k Bohu a říkáme: Pane Bože, pomoz mi ... Když se tak zamýšlím nad životem, necítím žádnou hořkost, ani pocit marnosti. Cítím takovou zvláštní rovnováhu. Kolik těžkých a bolavých chvil, někdy i měsíců a roků musí člověk unést. Znovu a znovu zvedat hlavu a jít dál ...

Budme k sobě přátelští. Jsme tady v Domově jako jedna rodina. Přeji Vám všem úspěšný nový rok, prožitý ve zdraví. Hodně štěstí, radosti a úsměvů.“

Humor za kostelem

„Bože, proč nejsem tak hezký, jako moje žena?“
Ptá se Adam.

„Co chceš! Prototyp nemůže být dokonalý.“

Ptá se farářův synek: „Jak víš, tati, co máš napsat do kázání?“

„To mi říká Pán Bůh.“

„A proč mu v tom tak škrtaš?“

Adresa sboru:
Palackého 156, Vsetín
tel. 571 411 722

www.hornisbor.cz
vsetin-horni@evangnet.cz

V kanceláři nás najdete ve všední dny od 9 do 12 hod., v pondělí a středu také od 13 do 17 hod., nebo podle domluvy.

Příspěvky předávejte osobně členům redakční rady (Pavel Čmelík, Stanislav Mikulík, Jan David) nebo e-mailem na adresu: jendadavid@seznam.cz.
Sazba: Daniel Fojtů
tisk: Exodus * Neprodejné